

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A. C., M. K.**,
skazanych za czyn z art. 258 § 1 k.k. i in.

A. K.

skazanego za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 30 maja 2023 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu
Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt II AKa 88/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt II K 211/18,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych A. C., M. K. i A. K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 września 2022 r., sygn. akt II AKa 88/22, zmieniającego m.in. odnośnie do A. C. wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt II K 211/18.

Obrońcy skazanych, podnosząc w kasacjach zarzuty sygnalizujące naruszenie prawa materialnego i procesowego (obrońcy A. C. i A. K.), obrazę prawa procesowego (obrońca M. K.), na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wystąpili także o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia (jakkolwiek obrońca A. C. niezgodnie z treścią tego przepisu wskazał, że chodzi o wstrzymanie wykonania kary).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przedmiotowe wnioski nie zasługują na uwzględnienie.

W orzecznictwie najwyższej instancji sądowej konsekwentnie wskazuje się, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia: z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03). Wypada powtórzyć, że jako okoliczność przemawiająca za postąpieniem po myśli art. 532 § 1 k.p.k. przyjmuje się rangę zarzutów kasacyjnych (np. sygnalizujących uchybienie określone w art. 439 § 1 k.p.k.), które w połączeniu z realiami procesowymi sprawy już przy wstępnym, pobieżnym oglądzie sprawy pozwalają prognozować, że uwzględnienie kasacji jest w wysokim stopniu prawdopodobne. Dodatkowo należy rozważyć, czy szczególne i jednoznaczne w swej wymowie okoliczności prowadzą do wniosku, że wykonanie orzeczenia, zwłaszcza wymierzonych skazanym kar przed rozpoznaniem kasacji, spowoduje dla skazanych wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki, a tym samym ich niezasadne pokrzywdzenie.

Mając to na uwadze należy stwierdzić, oczywiście nie przesądzając przyszłego rozstrzygnięcia, że uwzględnienie którejkolwiek z kasacji nie jawi się jako prawdopodobne w stopniu wyższym, niż przeciętny. W skargach nie postawiono zarzutów zaistnienia uchybień rangi bezwzględnej przyczyny odwoławczej, natomiast twierdzono, że z rażącym naruszeniem art. 433 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy nierzetelnie rozpoznał zarzuty apelacyjne, nadto po części powielono te zarzuty (w kasacji obrońcy A. C.), podniesiono też zarzut obrazę prawa materialnego, którego Sąd odwoławczy w odniesieniu do A. K. nie stosował (w kasacji obrońcy tego skazanego). Kwestia rzetelności kontroli instancyjnej wymaga

ważnego zbadania w toku rozprawy kasacyjnej, obecnie przedwczesne byłoby twierdzenie, że w postępowaniu apelacyjnym do rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. faktycznie doszło i że mogło to mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie jest przy tym pozbawiona znaczenia okoliczność, że pogląd obrońców w tym względzie oraz co do innych sygnalizowanych przez nich naruszeń prawa kwestionuje w pisemnych odpowiedziach na kasacje prokurator, postulując oddalenie skarg jako oczywiście bezzasadnych. Gdy zaś chodzi o możliwe pokrzywdzenie skazanych wykonywaniem wyroku przed rozpoznaniem kasacji to można zauważyć, że w tym względzie nie zachodzi poważna obawa, skoro w apelacjach obrońcy nie negowali faktu przestępczej aktywności skazanych, zabiegali jedynie o poczynienie korzystniejszych dla nich ustaleń w tym zakresie i zmniejszenie represji karnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.